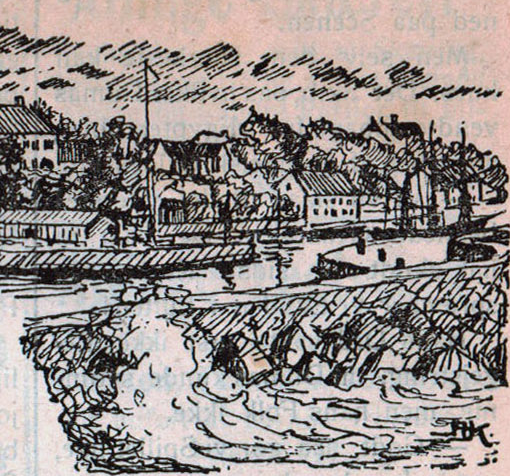

NORDBORNHOLM

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 358

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann 8 - 6 Ø.

Fredag den 28. December

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

En Julestranding.

En Virkelighedsskildring
af WILLIAM LARSEN.

—o—

Hele Julen havde det blæst en strid Nordvestvind. Den drev Vandmasserne ned gennem Bælterne og Øresund og pressede dem op i Bottenhavet, saa det var som en udspilet Sæk.

Da det lakkede mod Aarets Slutning, sprang Vinden om til Nordøst. Det blev en pibende Orkan. Vandmængden skulde nu samme Vej tilbage. De smalle Udlob til Kattegat kunde ikke hurtigt nok spy Vandet fra sig. Altsaa maatte det blive til Springflod, Stormflod, Oversvømmelse, Ødelæggelse.

Paa de danske Øer havde man Stormfloden 1872 i frisk Erindring. Denne Julestorm godt 36 Aar efter var lige saa stærk i Kraft, men paa Grund af de trufne Forholdsregler svagere i Virkning.

Granitøen — Østersøens Perle — laa som en Bølgebryder midt i Strømmen. Helt ovre fra den russiske Kyst kom Havet brølende, fejende alting tilside som en skumklædt Ganger. Intet syntes at kunne standse Bølgenes takkede Toppe. Intet undtagen Klippen, som brød dem sin brede Bringe imod. Løftende sig fra det dybe Vand, mødte Bølgerne pludselig denne Modstand, rejste sig i tirende Raseri for at knuse Modstanderen, men sønderbrødes selv i tusinde sugende, hvirvlende Skumflager. Arrige og hvæsende løb de op i Land, saa langt de kunde, væltede Molerne, slyngede Skibene til Bund i Havnene, brækkede Vejene op.

En af dem skyndte sig op til det hvide teglstenshængte Hus paa Havnepladsen, rendte rundt om det, hævede sig boblende og sydende som en Sluse, og ved Hjælp af sin Sidekammerat løftede de i et fælles Nap Taget af, bar det et godt Stenkast bort og lagde det ganske stille ned paa Jorden uden at røre en eneste Teglsten. Fint udført Arbejde.

Mangen en Sømand fandt i disse Juledage sin Grav i de vaade Bølger. Mangt et Skib var ude paa sin sidste Rejse

I Olietøj og Søstøvler stod Lejets Fiskere „paa Børs“, der, hvor alt gammelt og nyt blev taget frem og drøftet. Tungt var det at se Nattens og Dagens Ødelæggelser. Alle Skibe og Baade var det gaaet galt med. Nogle laa paa Havnens Bund, andre var kastet op paa Kajerne, de smaa Baade fandt man i de ødelagte Haver. Lejets største Kutter sprængte sine Fortøjninger og prøvede paa at gaa til Søs tværs over de sønderlaadede Moler; det lykkedes dog ikke; den blev hængende i en Ankerkætting.

Havet var den mørke Decem-berdag en eneste fygende Snemark, noget kom oven fra; det meste nedenfra. — Et frygteligt Skue. — 25 Par halvstærke Øjne rettes imod et mørkt Punkt ude paa Bølgerne. Hvad kan det dog være?

En Skonnert med Sejlene i Lasser rider paa Bølgenes Toppe, kastes som en Nøddeskal hid og did. Ikke ulige Katten, der leger med Musen, fanger den, kaster den op i Luften, lader den løbe bare for at fange den igen.

Hun er færdig! Dris vender Skraaen og hvisler Sovsen ud mellem Tænderne, saa den staar som en sort Streg i Luften for til sidst at lægge sig til Rø som en Pøl paa den frosthaarde Jord.

„Marie“ fra Halmstad havde hidtil hersket over Havet; nu havde Havet faaet Marie i sin Magt: nu skulde hun undgælde for sit Hovmod. Derfor skulde Marie nu sendes mod den haarde Klippe og splintres. Det kunde lige saa godt have givet Marie en lidt anden Kurs, saa var hun løbet ind paa Strandbredden ved Siden af og kunde maaske have bjerget Livet i det bløde Sand. Men saadan skulde nu ikke være.

Saa! Nu! — — Øjnene staar spændt i Hovedet. Ingen sanser andet. Ingen hører Havets Brølen og Orkanens Hvæsen. Nu bøjer Marie Sprydet, som for at fange Klippens Fod og slaa en Koldbøtte op over Klippen.

Men hvad sker? — Der sker det, at nu kommer tre Kammerater, der altid følges ad. De er alle større end de andre og Anføreren størst. Den kom rullende, løftede Marie, satte hende op paa sin brede Skulder. De to andre hjalp til, Kølen snurrede mod Klippens Top.

Saa skete der ikke mere! Ikke andet end han satte Marie fra sig, ganske nænsomt og blidt. Satte hende fra sig paa den bløde Eng inden for Klippen. Trak sig skyndsomt tilbage — og Marie lagde sig om paa Siden. Intet var sket.

Jo, der var! Der var sket et Under; et Under i det tyvende Aarhundrede, stort som alle Under.

Skipperen var ikke som andre Skipperer, særlig ikke som dem i Romanerne. Han kendte sin Bibel, Hvor mange Skipperer gør det — og for Resten Landkrapper med? Men han kendte mere end sin Bibel. Han kendte Bibelens Herre. Han havde fundet sin Plads ved Krybben i Bethlehem og Korset paa Golgata. Derfor sang han med hele sit Hjerte og spillede til:

Jeg er en Sejler paa Livets Hav,
paa Tidens rullende Bølge.
Den Herre Jesus mig Kursen gav,
og denne Kurs vil jeg følge.
Jeg støvner frem mod de lyse Lande,
med Livets Træer paa de skønne
Strande,
hvor evig Sol og Sommer er.

Juledigt

—x—

Der straal'er en Stjerne
paa Himmelen's Tind,
hver Julenat ser vi den skinne,
dens Skær trænger ind
i det mørkeste Sind,
Guds-Billedets Afglans vi finde:

Du, Menneske, luk ej dit Øje til,
lad Stjernen faa Lov til at lyse,
med Ild fra det høje
den varme dig vil,
saa aldrig dit Hjerte skal fryse.

Der toner i Natten saa stærk
en Sang,
hver Julenat kan du den høre,
da svarer en skælvende
Genlyds-Klang
bag Hjerternes skælvende Døre.

Du, Menneske, luk ej dit Øre til
for Julenats sælsomme Toner.
da Englenes Lovsang dig lære vil,
naar Kristus til Konge du kroner.

Luk op nu dit Øje, dit Øre,
dit Sind
for Lys og for Sang fra Guds
Himmel!

Da byder røngang han i Riget dig ind
til Jul blandt de saliges Vrimmel.

Th. S. Rørdam.

Da han saa den mørke Klippe rejse sig forude i det fraadende Hav, raabte han som fordem Jesu Disciple: Frels os, thi vi gaar under!

Saa huskede han ikke mere. Da Bølgen kom, slog den Skipperen i Dækket. Da han vaagnede op af sin Sanseløshed, laa han i Mariens Forstavn. Og Marie stod uskadet inde paa Engen, medens Havet rasede udenfor. Engang imellem sendte det en Spejder derind. Den lagde sig kælent om Marie, skvulpede lidt frem og tilbage og løb saa sin Vej igen.

Men det første Skipperen og hans Folk gjorde, da de gik fra Borde, var at de knælede ned paa den vaade Eng, takkede og priste Gud for Frelsen, den vidunderlige Frelse!

Marie blev aldrig til Skib mere. Hun kunde ikke løbe Vejen en

Gang til fra den anden Side. Hun blev hugget op.

Men Skipperen sang og spillede den Jul i Lejet, saa det gav Genlyd i Hjerterne.

Men ofte ensom i Braad og Brand i Uvejrnsnætter jeg sejler.
Da ingen Kending jeg har af Land, og intet Fyrtaarn jeg pejler.
Men naar jeg nær tror mit Skib begravet, da kommer Jesus paa Bølgehavet om først i sidste Nattevagt.

Mit Skib er lidet og Havet stort og rummer tusinde Farer.
Men Storm og Bølge ej skyller bort det Skib som Herren bevarer.
Thi endnu sker det, som før det gjorde, naar Mesteren kommer inden Borde, da lægger Havet sig igen.

Miraklet.

—o—

Det er den mest skæbnesvangre Overtro i denne Verden, at der i Bryllupsritualet er noget, som gør det paagældende Par til helt andre Mennesker.

Folk, som ellers er meget fornuftige, gaar til Alteret i den blinde og urokkelige Overbevisning, at der i Præstens Ord ligger en eller anden Troldom, som gør dem til helt andre Væsener og fuldstændig forandrer deres Smag, Vaner og Idealer. Og her ligger Hemmeligheden ved de mange ulykkelige Ægteskaber. Det ventede Mirakel sker ikke!

En Mand føler sig tiltrukket af det kønne Ansigt hos en ung Pige, som han ellers godt ved, slet ikke egner sig til at være hans Hustru. Men han giftede sig alligevel med hende i den salige Tro, at man bare behøver at iklæde en Kvinde Sløret og Myrtekransen, for at hun straks skal blive udstyret med alle mulige Dyder.

Eller en ung Pige forelsker sig i et usselt Individ. Hun ved godt, at Ægteskabet med ham betyder den sikre Elendighed, saa man skulde tro, at hun betænkte sig noget, inden hun risikerede sin Livslykke ved et saa desperat Skridt. Men se, om hun gør! Hun tror nemlig ogsaa, at der i det at blive gift ligger en mystisk Magt, som forvandler en Ødeland og en Dovenlars til et virkligt og driftigt Menneske.

En kundskabsrig og belæst Mand gaar hen og gifter sig med et Pigebarn, som ikke har een fornuftig Tanke i Hovedet. I Forlovelsestiden har han ikke kunnet undgaa at opdage hendes Tomhjerthed, naar han f. Eks. vilde drøfte en Bog, han havde læst, eller diskutere et Emne, som interesserede ham — det har vel ogsaa nok til Tider generet ham, at det, som morede hende, kede ham til Døde. Hans sunde Sans har raabt og skreget til ham, at Ægteskabet mellem to Mennesker, som ikke har een Tanke eller en Interesse fælles, nødvendigvis maa

blive en Skuffelse. Men skønt han ellers er saa klog og skarpsindig, klynger han sig blindt til Overtroen om Bryllupsceremoniens undergørende Magt og overhører alle Advarsler i den glade Tro, at det at blive gift forandrer et lille dumt og uvidende Pigebarn til en intelligent Kvinde.

Og ikke nok med, at vi tror, den forvandler andre Mennesker; Vi tror det saamænd ogsaa om os selv!

Levemanden er overbevist om, at han aldrig vil saa meget som se til en anden Kvinde, naar han først er gift. Dagdriveren tror, at han bliver fuld af Energi, blot fordi han faar en Kone at arbejde for. Og det lille Pigebarn, som aldrig har tænkt paa andet end at more sig, mener, at naar hun først er gift, vil hun ikke mere bryde sig om fine Klæder eller om at gaa ud, men vil sagtens kunne finde sig i at sidde hjemme og lade være at give Penge ud og lave god Mad til Manden.

Men ak! Miraklet virker lige saa lidt paa os selv som paa den, vi gifter os med.

Længe inden Hvedebrødsdagene er forbi, gør vi den sørgelige Opdagelse, at det mystiske noget, som skulde forandre os, ikke bider paa os, og at vi er præcis de samme som før, med de samme Tilbøjeligheder og Vaner. Og saa er det, at det med Rædsel gaar op for mange, at de for Livet er bundet til et Menneske, som de slet ikke passer sammen med, og som efterhaanden ødelægger Tilværelsen for dem.

Et Par Kraftkarle.

—o—

I Slutningen af det 18. Aarhundrede levede i Frankrig en General, Aleksander Dumas, Fader til den berømte Romanforfatter af samme Navn. Han var Mulat og en Kæmpe af Skikkelse, og der fortælles mange mærkværdige Historier om de vidunderlige Heltgerninger, han udførte i Kampene i Vendé, Italien og Ægypten. Det er saaledes historisk sandt, at han engang, staaende paa en Bro i Tyrol, ganske alene forhindrede en hel Trup Østerigere i at passere den. Han skød og stak Fjenderne ned, indtil han havde affyret sit sidste Skud og knækket sit Sværd; han greb da en af de faldne Fjender og brugte hans Lege-me som en Art Kølle.

En anden Gang sad han i en Teaterloge sammen med en Dame, da en Herre fra Hoffet traadte ind og pegende paa Dumas sagde til Damen:

— Jeg ser, Fru Grevinde, at De har taget en Neger med!

Uden et Ord tog Generalen den hovmodige Herre i Kraven, løfte-

de ham over Logens Rand og ned paa Scenen.

Men selv den stærkeste kan kues. Det Skib, paa hvilket Dumas vendte tilbage fra Ægypten, blev angrebet af et engelsk Orlogsskib.

— Vi vil slaas til det yderste! befalede Generalen. Og naar vi har skudt vor sidste Kugle, saa sprænger vi Skuden i Luften!

Hans Ord vakte just ikke Begejstring, thi Dumas kunde svømme, men hans Folk ikke.

— Godt, saa gør vi Spillet lige, sagde han leende og stoppede et Par smaa Kanonkugler i Lommerne. Nu gaar jeg hurtigere til Bunds!

Den negang gik han imidlertid ikke til Bunds, han blev taget til Fange og kastet i et mørkt Fængsel i Neapel, hvorfra han først lang Tid efter slap ud med et brutt Legeme og næsten sindsforvirret.

Hans Søn, Forfatteren til „De tre Musketerer“ og „Greven af Monte Cristo“, var ogsaa en stor Kraftkarl, hvormed der fortælles adskillige Historier.

Saaledes kom han en Dag paa en Rejse i det sydlige Frankrig til Avignon. Da Postvognen stand-

tede, stormede et Antal Dragere til for at bemægtige sig hans Bagage. Dumas vilde imidlertid selv bære sin Kuffert, og der lød derfor adskillige haanlige Bemærkninger fra Dragerne.

— Se bare! raabte en af dem. Den lange Gnidepind kan ikke unde en stakkels fattig Mand et Par Skilling i Fortjeneste!

— Aah, det er ikke saa underligt, kom det fra en anden, det er jo en Neger, derfor vil han selv bære, for Negere er af Naturen Pakæsler!

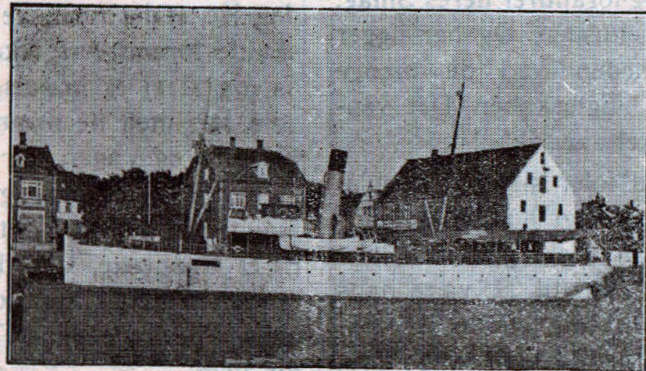
Nu blev Dumas gal i Hovedet. Han satte Kufferten fra sig, tog den, der havde kaldt ham et Pakæsel i Kraven, bar ham hen til Bolværket ved Floden og holdt ham i stiv Arm ud over Vandet. Drageren fik nu Valget mellem at blive smidt i Floden eller bede om Forladelse, og da han havde foretrukket det sidste, smed Dumas ham hen ad Kørebanen, hvorpaa han rolig tog sin Kuffert og vandrede videre, medens Dragerne forsigtig trak sig tilbage.

Dampskibsselskabet Østersøen

stiftedes 20. November 1928. Initiativet var udgaaet fra Hotelejer H. Colberg og Trafikchef G. G. Anderson, Malmø, som nogle Aar tidligere havde søgt efter et brugbart Skib til en Hurtigrute København-Malmø-Simrishavn-Allinge, men ikke havde fundet noget passende, førend Det Østbornholmske Dampskibsselskab havde bygget »Nordbornholm« og ønskede at sælge »Hammershus«. Dette Skib købt nu af det nystiftede Aktieselskab for 60,000 Kr. og gennemgik en grundig Reparation. I Maj Maaned 1929 var det sejlklar, og udførte straks nogle vellykkede Lystture til Sønderjylland, Stubbekøbing, Swinemünde og Ronneby. inden det i Juni indsattes i Ruten

gende Antal Turister, og Bestyrelsen søgte derfor stadig at finde et større og mere velegnet Skib, og havde mange Tilbud; men først da den erfarede, at Svenske Amerika Linjen vilde sælge »Borgholm«, blev den klar over, at her var den rette Baad. Mest betænkelig var Bestyrelsen ved Skibets Størrelse, »Hammershus« er 127 Fod lang, »Nordbornholm« 137, men »Borgholm« 162 Fod. Det viste sig imidlertid i Sæsonen, at »Niels Holst« med over 200 Fods Længde kunde anløbe Allinge Havn, saa Betænelighederne overvandt, og man gik i Gang med Forhandlinger om Købet.

Selskabet har nu købt dette anseelige og meget solidt byggede Skib

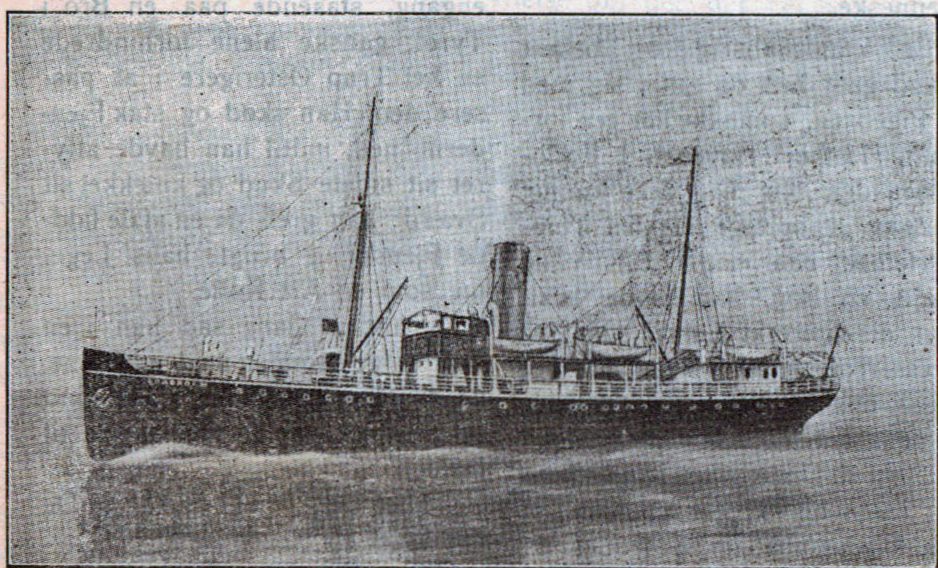
Hammershus i Havn

Allinge-Simrishavn, som med Held indarbejdedes gennem effektiv Reklame med det nu landskendte Slogord — »Over Land til Bornholm«.

Bestyrelsen kom til at bestaa af nu afdøde Hotelejer Carl Jørgensen, Kapt. Westh, Hotelejer Colberg, Købm. E. M. Bech og Overretssagfører Jacob Jensen.

Allerede i det første Driftsaar stod det Bestyrelsen klart, at »Hammershus«, trods sine iøvrigt gode Egenskaber, ikke i Længden kunde vedblive at befordre det stadig sti-

for 85,000 Kr. og i disse Dage er Kapt. Westh med Mandskab afrejst til Kalmar, for at overtage denne Baad, som skal føres til Svendborg, for at gennemgaa den af det danske Søfartsministerium ifølge Lov af 1930 krævede Ombygning, forsynes med dobbel Bund og vandtætte Skodder, saa det praktisk talt bliver synkefrit, hvis det kommer ud for Kollision eller Grundstødning, og saaledes mere betryggende for Passagererne. Ombygningen vil andrage ca. 40,000 Kr.

«Østersøen» sidste Nyerhvervelse

Vi ønsker Selskabet til Lykke med denne Nyerhvervelse og haaber at Kaptain Westh ogsaa maa føre dette Skib med heldig Haand til Gavn for Selskabet og Turisterne paa Bornholm.

Efteraarsskoven.

— o —
Studier fra Naturen.

Man hører saa ofte, at efter Løvfald er der intet mere af Betydning at se i Skoven. Jo, om end ikke saa meget, som ved Højsommer, er der dog en overordentlig Masse, man maa lægge Mærke til. Naturligvis mangler det grønne Løv, Fuglesangen, Solens varmende Straaler, men Efteraarsskoven har ogsaa sin Charme.

I Skovhegnet staar Slaaenbuskene med deres sorteblaa, ransmagende Frugter, de lakfarvede Hyben, og Hvidtjørnens smaa røde Bær, altsammen Føde for Skovens Vinterfugle, et Spisekammer, der er godt, naar Frostens gør Jorden haard, eller naar Sneen dækker alt med sit glinsende hvide Tæppe. Her residerer mest Sol-sorten, og Hannen, der er let kendelig paa de dybsorte Fjer og sit ravgule Næb, hopper ivrigt omkring, nejende og viffende op og ned med Halen.

Inde i Skoven staar de smaa Bøgetræ med deres gyldenbrune Blade, som de beholder hele Vinteren igennem, og som først falder til Foraaret, naar Knopperne begynder at vokse. Knopperne er allerede sat, de er forholdsvis vel udviklede, naalespids, godt paa Vej til den kommende Sommer. Imellem Træernes Rækker staar det tørre, visne Græs, Tidsler med deres sløve, hængende Pigge, der endnu kan stikke slemt, naar man kommer dem for nær. Tidslerne er lige saa høje som de smaa Bøgetræer, der ved Sommertid med deres Skygge har presset dem frem til Lyset, saa at Solen har kunnet skinne paa deres Blomster. Planter er som Mennesker, de vil søge at overgaa hinanden, stadigvæk højere op, helst frem til det højeste, frem foran hinanden, — dem der kommer til at staa i bageste Række, bliver underkuede, de maa visne, dø hen, og føre en kummerlig Tilværelse.

Jeg gaar tværs ind igennem Saaten, med de smaa, smukke Bøgetræer, der kun rækker mig til Skuldrene, og se, de er smurte med Tjære nede fra Jorden og en halv Snes Tommer opefter. Hvorfor nu det? Jo, i Vintertiden naar den brede graa Skovmus mangler Føde, er dens lækreste Maaltid Barken paa de unge Bøgetræer. Siddende i det høje, lune Græs, afgnaver den Barken hele Stammen rundt i samme Højde, som Græsset naar op, og det har naturligvis til Følge, at Træet dør om Foraaret, naar det skal vokse, sætte nye Skud og Blade. Paa den Maade kan Skovmusen i Løbet af Vinteren ødelægge en hel Skov, men naar Træerne er smurte med Tjære op i tilstrækkelig Højde, rører den dem ikke. Den Delikatesse synes Musen ikke om.

Med et Hop sætter jeg over et Vandløb og er inde i Granplantagen med de unge Graner, som næsten alle har Juletræsstørrelse til en Sal. En henrivende Granskov, bare Træerne ikke stod saa tæt, her er ikke til at komme frem, men igennem vil jeg. Graner skal staa med lille Afstand, de maa presse hinanden opad, blive lange og smidige, tykke og stærke Bjæl-

ker paa 35—40 Aar. De grønne Naale prikker og stikker mig i Ansigtet og paa Hænderne, saa jeg bliver helt rødskjoldet, men alligevel maser jeg paa. Jeg sætter mig en Stund paa en stor Sten, der er overgroet med et blødt lysegrønt Mostæppe, saa den næsten ligner en Divan. Herinde er Jordbunden ganske nøgen, ingen Græs eller Ukrudsplanter kan trives, fordi Solen aldrig skinner igennem Granernes tætte Grene. Med en Pind vælter jeg en lille flad Sten op af Jorden, den er paa Undersiden besat med Myrer, de løber ikke som om Sommeren, en drejer sig en Smule, en anden løfter og flytter en Ubetydelighed paa Benene, vrider lidt med Følehornene, det er som Begrebet myreflittig ikke forstaas om Efteraaret.

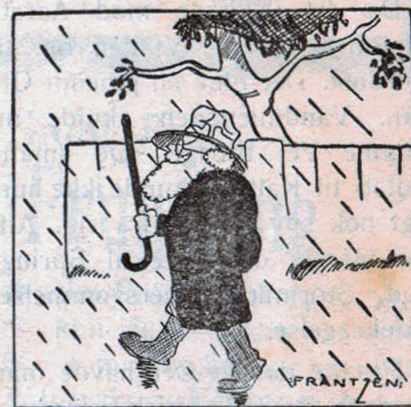
Jeg sætter Stenen forsigtig ned i sit Hul igen og kradser med Pinden et Stykke længere fremme. Pludselig træffer jeg et Sted, hvor der er blødere, ligesom en Gang under Jordskorpen med løst Muld. Kradsende, følgende Gangen, ender jeg i et Kammer, der er foret med Mos og Blade, og herinde sidder en stor, bred, graa, tykudet Skovfrø med sin Unge paa Ryggen. Forsigtig tager jeg den gamle med Ungen op af Reden for at undersøge dem lidt nærmere. Mon det skulde være Par-ringstid? Nej, den lille er ikke større end en Tokrone, den sidder ganske rolig og har boret sine Kløer dybt ind i Skindet paa sin Mor. Den gamles Bevægelser er stive og langstrakte, som ved Dvaletilstand, dog, de store, runde, brune Øjne er ualmindelig klare, Øjenlaagene glipper som hos Mennesket, og under Hagen bevæger den lysere Hud sig som i raske Pulsslæg. Stille og rolig sætter jeg mig tilbage paa mit Sæde og betrakter Frøen med sin Unge. Efter en Stund begynder den saa smaat at røre paa sig, baglæns krybende i langsomme Bevægelser, som gravende med alle fire Ben, forsvinder den mer og mer, for til sidst, stadigvæk med sin stillesiddende Unge paa Ryggen, helt at være dækket med Muld og væk for mine Øjne.

De store Egetræer er Skovens Kæmper, højtstræbende imod Skyerne og med deres brede Kroner, har de i flere Aarhundreder trodset mangfoldige rasende Storme, ja, der er vel nok nu og da knækket en større Gren, men det er kun sket med mange Aars Mellemrum, saa svækket Kæmper har det ingenlunde, den staar som klippefast. Grenene er krumme og krogede, enkelte helt i Vinkel, Skibstømmer, Stævne, Spanter og Lister i alle tænkelige Faconer findes her. Den mægtige Stamme er fra neden og opefter ret som en Snor, vældig i Omfang, Meter i Tværmaal, med sin graalige Bark, tyk som Kork, i lange uregelmæssige Riller. Hvilke dejlige Planker giver en saadan Stamme ikke til Møbler, Skabe, Stole og Borde, altsammen med de smukt dannede naturlige Aarringe. De tomme tykke Rødder gaar langt ud til Siden og dybt ned i Leret; de er den stærkeste Fortøjning, der findes.

Halvvejs oppe i Kronen af en gammel Eg er en Mejse ivrig i Færd med at søge Føde. I sin smukke Farvepragt vimser den livlig omkring fra Gren til Gren og henter Larver og Insekter frem, som den behændigt plukker itu og fortærer. Naa, der kommer et Egern, slank, rødbrun, lys Underside, lang busket Hale, Ørenside staar lige op og ender i en Haardusk, springende smidig fra Kvist

til Kvist, saa sikkert og bestemt, som et Menneske gaar paa Jorden. En lille Spadseretur paa Stammen med Hovedet nedad hører til dens allermindste Kunster. Endnu et Egern viser sig. Det første sætter i en rask Galop op ad en større, skraatliggende Gren, helt ud i de yderste Kviste, springer til næste Træ med Tegn paa Angst, den tager aabenbart Flugten. Med lange Spring farer det andet Egern afsted og indhenter snart sin Flygtning. Et Slagsmaal begynder, de to tumler om fra Gren til Gren, bider og flaar i hinanden med de spidse Tænder og Kløer. I Kampens Iver slippes Taget i Grene og Kviste, et lille Klask og de ender begge nede paa Jorden, hvor Uvenskabet fortsættes. Jeg iler derhen for at komme paa nærmere Hold, men da de opdager mig, forsvinder de fluks, i raske Spring i hver sin Træstamme

Axel Pedersen.

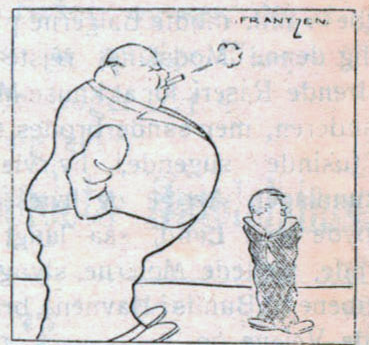
— Det var da godt, jeg huskede at faa Paraplyen med!

Nyt Oplag er udkommen:
Fører over
Hammershus Ruiner.

Pris 50 Øre.

Faas i Boghandlen og gennem Forlaget.

Gornitzka, Allinge.

— Far! Var Samson en Profet?
— Næh! hvor faar du den Ide fra?
— Der staar, at han brugte en farlig Kæft!

Vi sender Dem
„Nordbornholm“
hver Uge.

Tænk ogsaa paa os,
naar De har et eller
andet at avertere.

Et Parti fraserteret

Damefodtøj

udsælges til betydelig nedsat Pris.
C. Larsens Skotøjsforr
VESTERGADE, ALLINGE.

Gravsange

billigst

Allinge Bogtrykkeri.

Nytaarsaften

mødes vi selvfølgelig

i Palmehaven

Feststemning! — Nytaarsoverraskelser!

10 Mands Hornorkester
3 Mands Jazz-Band

Aaben til Kl. 2 - Efter Kl. 24 ingen Adgang for nye Gæster.

■■■■■ Husk at bestille Deres Bord i god Tid - Telefon Sandvig 13 ■■■■■

Luxusspisen i Juletiden er ogsaa

Klipfisk og Risengrød

vel at mærke, naar Husmoderen kan faa de rigtige Raavarer at lave af. — Vi sælger disse bedste Kvaliteter, og Priserne er endda meget rimelige —

Nordlandets Handelshus.

Køb Deres Brød i
Th. Andersens Bageri, Sandvig.

STAMMERSHALDE

er aabent hele Aaret ogsaa i Juledagene
Billiard til fri Afbenyttelse

Er De klædt til at møde den kommende Vinter?

Fikse, nye, tærkede Stoffer til Børnekjoler.
Bluser og Kjoler fra 0,85, 1,15, 1,40, 1,85.
Moderne mønstervævede Stoffer, elegante Kvaliteter i alle Sæsonens Modifarver fra 2,75 pr. m.
Morgenkjolestoffer, ekstra gode Kvaliteter i mange Dessins.
Kom ind og se, hvad vi kan tilbyde Dem.

Nordlandets Handelshus.

Skal De strikke el. hækle?

Brug danske Uldgarner!

Stort Udvalg og smukke Farver.
Dejlige Kvaliteter - Billige Priser.

Nordlandets Handelshus.

Hos os faar De den rigtige

Manchetskjorte

i den bedste Pasform, en god Julegave til Herrer, og hvis De ønsker det, lægger vi den i pæne Juleæsker uden Prisforhøjelse.

Nordlandets Handelshus.

Det dufter ud over Lindeplads i disse Dage, thi vi har blandet Julekaffen paa en speciel Maade, og den er tilsat rigeligt af gammel brun Java. — At købe brændt Javakaffe er en Tillidssag, og fler eller færre Rabatmærker bør ikke være afgørende for, hvor Indkøbet retteligt bør gøres.

Nordlandets Handelshus.

De Averterende

anmodes høfligt om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemmeste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Røde Kors

Allinge Afdeling afholder den aarlige Generalforsamling Tirsdag d. 9. Januar Kl. 7,30 i Fru Christensens Havestue.

Bestyrelsen.

Pæn ung Pige

søges paa Pæregaard Tlf. All. 59.

Olsker.

Husmandsforeningens

Juletræ afholdes Lørdag d. 29 Kl. 2. Emil Hansen leder. Alle Medlemmer og Børn indbydes venligst.

Bestyrelsen.

Jeg undlader herved ikke at gøre mine ærede Kunder opmærksom paa, at min Forretning drives af G. Jørgensen i Januar Maaned 1935 grundet paa et Pølse-Kursus paa Teknologisk Institut.

Ærb. Kaj Jensen, Slagter.

En brun Grævling,

lydende Navnet Max, er bortkommen d. 22 ds. mellem Allinge og Kaggaard. Oplysninger bedes sendt til Kaggaard.

Hermed anbefaler jeg
mit gode

Normalbrød, Rugbrød, Sigtebrød, Franskbød, og alle Slags Kager.

Stegning og Bagning udføres.

Den bedste Julekage faas hos

Henning Jørgensen,

Telf. Allinge 73.

Hotel Sandvig

er aabent og anbefales til Møder og Fester.

Ærbødigst

Georg Jørgensen.

Axel Mogensen

TEJN

anbefaler alt til Julebagningen

Klipfisk og Risengryn

KAFFE — 1/4 kg 90 og 117 Øre.

Mekanisk Legetøj.

Pæne Ting i Julegaver.

Jule-Cigarer, tørre, vellagrede, i pæne Gaveæsker.

Julekort fra 1 Øre pr. Stk.

Mangler De Appetit?

Bager HALD har det Brød, som smager Dem! det indeholder den rette Surdej, som betinger den rigtige Fordøjelse — og skal De have Selskab, eller føler De Trang til noget særlig delikat, saa finder De et righoldigt Udvalg i Wienerbrød, Kringler, Kranse og Kager, Julekager, Fødselsdagskringler og Smaakager, som er noget af det lækreste, der kan opdrives.

De gaar aldrig forgæves til

P. Holms Bageri

ved E. HALD.

Olsker.

Resterende Statsskat fra 1934—35 bedes indbetalt inden Nytaar.

Sogneraadet.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma fra kun 8 Kr pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

Moderne

Ure

Væg-
Consol-
Nips-
Vække-

Conrad Hansen

Allinge Ur- og Guld-
smedeforretning

Tlf. 140

Bryllupsange

og Festsange

hurtigt og billigt

Allinge Bogtrykkeri

Børn og Usandhed.

—o—

For de allerfleste Forældre kommer engang det Tidspunkt, hvor de til deres store Sorg og Forundring opdager, at deres Barn ikke længere er det absolut sanddrue og ærlige lille Væsen, som tidligere, men griber til Usandhed, naar det derved kan opnaa noget godt eller undgaa noget ubehageligt.

— Jeg forstaar det ikke, kan man tit høre en Fader eller Moder sige, mit Barn har altid været saa sanddrue og ærligt, og vi har aldrig lært ham andet; hvorfra kan dette være dog kommet?

Men om man sagde til de samme Forældre, at det tit er dem selv, der har faaet Barnet til at sige den første Usandhed, vil de sikkert blive meget forundrede og foragede. Og dog er det virkelig ofte saaledes.

Lad mig give et Eksempel.

Der er blevet slaaet en Kop itu, ingen ved, hvem der har gjort det, men det kunde næsten synes, som var det lille Niels, thi ved Forhøret blev han rød i Hovedet og befippet, skønt han sagde, at det ikke var ham. Men Sandheden skal frem, der gælder ingen „Kære Mor“, og saa bliver Barnet rigtigt taget i Forhør. Han skal tilstaa, ellers gaar det ham overmaade galt; trods hans Benægtelse slipper han ikke. Vær nu en sød Dreng og sig Sandheden, lille Niels, siger Moder, medens Fader strengt raaber: Prøv ikke paa at lyve hører du, Niels, ellers gaar det dig galt!

Og Barnet lytter til disse to Melodier, den ene sød og venligt overtalende, den anden streng og alvorlig; men begge har de til Hensigt at faa ham til at tilstaa en Brøde, som han slet ikke er skyldig i

— Tilstaa nu, fortsætter Far, og Moder tilføjer: saa er vi ikke vrede paa dig længere. Og til sidst falder lille Niels for Fristelsen og tilstaar. Hans lille Hoved kan jo ikke tænke sig noget klogere og bedre; derved faar han Ros af Moder, og slipper for Irettesættelse af Fader, og han forstaar ikke, at han gaar tabt af noget, som er langt mere værd: Sandheden selv.

Det første Skridt er gjort, og det var Forældrene selv, som bragte ham ind paa den fejle Vej.

Mon det ikke havde været bedre, at de havde troet Barnet paa hans Ord, ladet sig nøje med et klart Ja, eller Nej.

Ogsaa brudte Løfter kan lære Barnet Uredelighed. Det er desværre almindeligt, at Forældre lover deres Barn noget, for at han skal gøre dette eller hint, være saadan eller saadan o. s. v. Og disse Løfter er tit meget ubetænksomme, ofte er det slet ikke Meningen — maaske ikke engang muligt — at holde dem. Er det

Allinge Skærereri

anbefaler sig med al Skæring, Høvlning samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør,

Alt udført af bornh. Arbejdere.
Telefon 127.

ikke at svække Barnets Sans for Ærlighed og Sandhed? — At Forældrene, som de ser op til som det klogeste og bedste, saaledes kan narre dem!

Saa er der Skræmmebillederne, Bussemænd og Skorstensfejere, de fejle Forklaringer, de halve Sandheder o. s. v., altsammen noget, der nok skal gøre Skaar i den barnlige Troskyldighed og Sans for det sande.

Og sidst, men ikke mindst, er der Forældrenes eget Eksempel, der nok skal blive nøje iagttaget af de smaa. Umærkelig gror alt dette fast i Barnesindet, og en skønne Dag opdages det saa, at den lille ikke længere er saa sandhedskærlig, skønt hans Opdragelse synes saa sund og sand, men de, der har den første og største Skyld er hverken Skolekammerater eller uheldigt Tyende, det er Forældrenes egen.

Betænk dette vel, alle I, der har Børn at opdrage.

Brevpapir og Konvolutter

med Firma leveres bedst og billigst Hurtig Levering.

Allinge Bogtrykkeri.

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa

3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a.
Alm. Sparekassevilkaar 3 — —

Boxer udlejes.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Trykkeri.

Fest

uden Sange er ikke nogen rigtig Fest! En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faar De i Allinge Bogtrykkeri.

Regninger,

Meddelelser,

Konvolutter,

Brevpapir,

Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Naar Enden er god- Efter det engelske.

—o—

»De er altsaa ikke fornærmet over, at jeg begyndte at tale med Dem uden at være præsenteret?»

»Nej, paa ingen Maade, hvorfor skulde jeg være det, særlig naar det har været og er mig en stor Fornøjelse at tale med Dem?»

Disse Replikker blev udvekslet ved et engelsk Badested. Han var en ung Mand paa omkring 26 Aar, og hun en smuk og livsglad Pige i 20 Aars Alderen. De havde længe gensidig ønsket at stifte Bekendtskab med hinanden.

»De kan ikke tænke Dem, hvor kedeligt det er at rejse sammen med en gammel Tante«, sagde hun.

»Jo, jeg forstaar nok, at det ikke er videre fornøjeligt«, svarede han. »Det maa vel omtrent blive det samme, som at have sin Svigermoder med paa Bryllupsrejsen.«

Hun lo muntert. »Tante vil blive forfærdet, naar hun hører jeg har talt med Dem«, sagde hun.

»De behøver ikke at sige noget om det.«

»Det har jeg allerede gjort. For et Par Dage siden sagde jeg til hende, at jeg vilde give mig i Snak med Dem, saa snart der gaves Anledning. Hun blev saa vred, at hun skændte paa mig en hel Time. Men sig mig, tror De ikke, det nu er paa Tide, vi lærer Navnet paa hinanden at kende? Saa gaar Passiaren bedre.«

»Jo, De har Ret. Jeg hedder Gilbert Sommer. Og De — De hedder —?»

»Mit Navn er Kitty Dunstan, og jeg er fra London.«

»Det er jeg ogsaa«, sagde han leende.

Hun rødmede, og det syntes, som denne Oplysning gjorde hende lidt forvirret. Men det lagde han tilsyneladende ikke Mærke til.

»Det var da morsomt, at vi begge to er fra London«, vedblev han. »Saa kan vi fortsætte Bekendtskabet, naar vi kommer tilbage til Byen.«

»London er saa stor, at det vist ikke er videre rimeligt.«

»Det kommer an paa Dem selv. De har maaske ikke Lyst til at træffe mig igen, naar De kommer hjem?»

»Jo, naturligvis — men sig mig, ved De, hvor mange Klokker er?»

»Den er halv et.«

»Aa, saa maa jeg nok gaa. Vi spiser Frokost Klokker et, og Tante kan ikke lide at vente. Nej, De maa ikke følge med mig.«

»Vi træffes i Eftermiddag, ikke sandt?»

»Tante og jeg er, som vi plejer, paa Promenaden i Aften, Hvis De træffer os der, skal jeg præsentere Dem for hende.«

Gilbert blev siddende tilbage paa Bænken en god Stund efter at hun var gaaet. I de 27 Aar, han havde levet, havde han aldrig følt sig saa lykkelig, som nu, og han gik fornøjet tilbage til Hotellet.

Gilbert Sommer var rigt udstyret med denne Verdens Goder. Men skønt han ved Siden af dette havde et fordelagtigt Ydre og et sympatisk Væsen, havde han endnu ikke fundet sig en Ledsagerinde for Livet. Han havde besluttet at se sig godt for, før han bandt sig til nogen, men ingen Kvinde havde gjort et saadant Indtryk paa ham, som Kitty Dunstan. Hun var saa naturlig, saa frisk og

straalende munter. Og alligevel var der samtidig noget medfødt fornemt over hele hendes Væsen.

Det var først et Par Aftener senere, Gilbert blev forestillet for Frk. Silbye, Kittys Tante, og han anstrengte sig for at være saa elskværdig som muligt. Lidt efter blev Tanten og ham alene, da Kitty gik hen for at tale med en Veninde.

»Jeg vil haabe, min Niece ikke har forbauset Dem altfor meget«, sagde den gamle Dame. »Hun er saa original i sit Væsen, at jeg ikke véd, hvordan jeg skal bære mig ad med hende.«

Gilbert skyndte sig naturligvis at forsikre, at han aldrig havde truffet en mere elskværdig ung Pige end Frk. Dunstan.

»Maaske vilde jeg ikke bryde mig saa meget om det«, fortsatte Frk. Silbye, »dersom Kitty ikke var forlovet.«

Det gav et Sæt i Gilbert. »Er Kitty — Frk. Dunstan, mener jeg — forlovet?» stammede han.

»Ja, og hendes Forlovede kan rose sig af at have gjort et godt Parti, for Kitty er meget formuende, mens han ikke ejer en Øre. Men naar de elsker hinanden, har det ikke stort at sige. De ser saa forbausset ud. De vidste tilsyneladende ikke, at min Niece er forlovet.«

Denne Opdagelse var et haardt Slag for Gilbert. Han gav sig ikke Tid til at vente, til Kitty kom tilbage, men sagde Farvel til Frk. Selby og gik nedslaaet tilbage til sit Hotel.

Til at begynde med var han meget ærgerlig paa den unge Pige. Hun var maaske en af dem, som morede sig med at knuse Mændenes Hjerter. Men lidt efter lidt blev han mildere stemt og fandt, at Fejlen maaske var hans egen. Han havde sikkert lagt for meget i dette »tilfældige Bekendtskab«, som hun saa ofte i Spøg havde kaldt det.

Men hvem der nu end havde Skylden, saa var Gilbert i alt Fald vanvittig forelsket, og det vilde falde ham vanskeligt at overvinde det. Saa snart han var kommet ind paa sit Værelse, satte han sig og skrev et Brev til Kitty, hvori han fortalte hende, at han havde faaet oplyst, at hun var forlovet, og ønskede hende al mulig Lykke i Fremtiden.

»Det er maaske ikke rigtigt af mig under disse Forhold at sige, at jeg er forfærdelig bedrøvet over, at vort Venskab maa være forbi«, skrev han videre. »For det kan ikke fortsættes. Efter de faa Gange, vi har truffet hinanden, er jeg blevet saa indtaget i Dem, at jeg synes, det er bedst, at vi ikke mere ser hinanden. Jeg vil aldrig kunne glemme disse Dage, der har været de lykkeligste i mit Liv, og jeg bliver bestandig Deres hengivne
Gilbert Sommer.«

Da Kitty fik dette Brev, blev hun meget bedrøvet. Hun svarede omgaaende derpaa og forsikrede, at hun ikke havde haft Anelse om det, der var foregaaet. Det var ikke et Øjeblik været i hendes Tanke et lege med ham. Hun var glad ved at kunne kalde ham sin Ven, og troede, at han ogsaa havde en saadan Følelse for hende. Der blev endnu vekslet et Par Breve imellem dem, og saa gled de ud af hinandens Liv.

Gilbert var straks rejst tilbage til London, men han kunde ikke mere finde Behag i sit gamle Liv, og det blev ikke bedre, da han en Dag kom under Vejr med, hvem Kittys Forlovede var. Han kendte godt denne Mand

— en Lykkejæger, som sikkert først og fremmest spekulerede i hendes Penge.

Gilbert havde aldrig før følt sig saa fortvivlet. Hvis der havde været Udsigt til, at Kitty kunde blive lykkelig, skulde han have haaret sin Skæbne med Taalmodighed, men det var ham umuligt at forlige sig med, at det blot var hendes Penge, man var ude efter.

Efter at han længe havde grundet over Sagen, kom han til det Resultat, at han intet kunde gøre, og han besluttede at rejse til Udlandet for i andre Omgivelser muligvis at glemme sin Sorg. — Og en Dag var han saa færdig med alle Forberedelser. Aftenen før han skulde rejse, sad han alene hjemme, da hans Tjener kom ind med et Kort og meldte, at en ung Dame ventede udenfor.

Gilbert tog Kortet — og blev ligbleg. Damen var Kitty Dunstan. Han vidste, at Synet af hende vilde rive hele Saaret op igen, men han kunde ikke nægte at tage imod hende.

Da hun kom ind, saa han, at hun om mulig var endnu sødere end før, skønt hun var meget bleg, og det saa ud, som hun havde grædt.

»Gilbert«, sagde hun, »De faar undskyldte, at jeg kommer ubuden, men jeg har lige faaet at vide, at De i Morgen rejser til Udlandet, og da jeg maatte tale med Dem forinden, skyndte jeg mig herhen. Jeg er fortvivlet og trænger til Deres Medfølelse.«

»Hvad er det da, der er hændt Dem, og hvorfor kommer De netop til mig? Var der ingen anden, De hellere burde gaa til? Men De véd, jeg gerne vil hjælpe Dem, hvis det paa nogen Maade er mig muligt.«

Stammende og med Afbrydelser fortalte Kitty, at hun Aftenen før havde været til Bal sammen med sin Forlovede. Hun havde siddet ude i Blomsterværelset og var da uforvarende kommet til at høre en Samtale mellem sin Forlovede og en af hans Venner.

»Og da jeg hørte, det var mig, de talte om, kunde jeg ikke lade være med at lytte«, fortsatte Kitty. »Men det var en haard Prøvelse, jeg blev udsat for. Han betroede sin Ven, at Kærlighed var noget, han kun kendte af Navn, og at han udelukkende tog mig, fordi jeg havde Penge. Allerede samme Aften hævdede jeg Forlovelsen og sagde til ham, at jeg aldrig oftere vilde se ham for mine Øjne.«

»Aa, Gud ske Lov og Tak!« mumlede Gilbert. Men højt sagde han kun: »Stakkels lille Kitty, det gør mig saa ondt for Dem!»

»Ja, jeg vidste, De vilde synes det var Synd for mig, og derfor kom jeg til Dem. Tante forstaar mig nu mindre end nogensinde. Men nu maa jeg sige Farvel til Dem, Gilbert. De skal jo rejse, ikke sandt?»

»Om jeg skal rejse eller blive, kommer udelukkende an paa Dem, Kitty. Sender De mig bort? Kitty, Du véd, jeg elsker Dig, skal jeg rejse eller blive?»

»Du skal rejse«, sagde hun og saa lykkeligt smilende paa ham, »men først lidt senere og ikke alene, kun sammen med mig. For vi behøver vel ikke at tage Tante med paa Bryllupsrejsen — eller hvad synes Du?»

Brevpapir og Konvolutter
med Firma leveres bedst og billigst Hurtig Levering.

Allinge Bogtrykkeri.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Dags-Dato, Vekselsblanketter, Visitkort og Takkekort, Love og Begæskaber, Sange og Salmer, Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Køb Julegaven i Allinge Boghandel ved Havnen Tlf. 56.	Største Udvalg i Skønlitteratur, Børne- og Billedbøger. Alle Nyheder i Julelektüre, Kort, Æskepost, Noder og Underholdningsspil. Galanteri. Spilleborde og Kort. Bord- og Læselamper Stentøj og Fotoartikler Absolut største Udvalg i Lædervarer Fyldepenne og Pensils.

— Vær glad, — hold Fest, —

Køb danske Frugtvine

Det er forbausende, som denne danske Produktion er forbedret i de sidste Aar, — og hvorfor kan ikke ogsaa de gode danske Frugter være Grundstoffet, som franske og spanske Druer. — Prøv for Exempel — vi foreslaar: **Kloster Tonic, Kijafa Kirsebærvin** eller **Tokayer**, og De vil sikkert blive overrasket og glad. — Stort Lager af Vine fra C. K. Mønster & Søn, København.

Nordlandets Handelshus.

Mange synes, det er svært at finde paa en

JULEGAVE

Vanskeligheden bliver let overvundet, naar De aflægger vor Forretning et Besøg og ser, hvad vi har af fikse og nyttige Ting. Vi har altid noget nyt — noget for sig selv.

Nordlandets Handelshus.

Skal De i Selskab?

paa Høvedarbejde? — ud at spadserer? til enhver Lejlighed finder De STRØMPER, der passer baade med Hensyn til Pris, Farve og Kvalitet i

Nordlandets Handelshus.

Slagteriets Udsalg paa Lindeplads anbefaler sig med **OKSE- og Kalvekød** fra Slagteriet samt alle andre Slagterivarer. — **Johanne Hansen.** Priserne nedsat.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4. Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassetilkaar 3 — — Boxer udlejes.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Trykkeri.

Fest

uden Sange er ikke nogen rigtig Fest! En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faar De i Allinge Bogtrykkeri.

Avertér i NORDBORNHOLM.

Største Udbredelse her paa Egnen